

[Udenrigsministeren]

passe sig. Tilpasning kan være både økonomisk og politisk vanskelig; kommer tilpasningskravet i en periode som nu med hårde økonomiske tider, kan det skabe vanskeligheder, og så kan man stå over for krav om tilpasningsperioder, ja, måske ligefrem beskyttelse. Men når man kritiserer EF for at anvende beskyttelsesforanstaltninger, må man tage i betragtning, at på de steder, hvor de optræder, har de hyppigt karakter af indgreb mod urimelige handelsvilkår såsom dumping af varer til tabsgivende priser. Dumping kan have meget skadelige virkninger for det indenlandske erhvervsliv og på længere sigt også for konkurrencesituationen, og det anses derfor i GATT for helt legitimt at anvende beskyttelsesforanstaltninger over for skadevoldende import. Det er klart, at sådanne beskyttelsesforanstaltninger skal bruges i overensstemmelse med hensigten. De skal ikke misbruges, og det er en side af sagen, som Danmark og de øvrige handelsliberale lande i EF overvåger nøje.

Lad mig også knytte et par ord til banansagen, selv om jeg vil forudsikke, at den sag er bragt helt ud af proportioner i den offentlige debat. EF stod i denne sag over for en afvejning af legitime interesser for to grupper af udviklingslande. På den ene side havde vi de traditionelle store bananeksportører til Fællesskabet fra Central- og Latinamerika, og på den anden side havde vi Fællesskabets forpligtelser over for de fattige AVS-lande. Hensigten med den beslutning, der blev truffet, var et forsøg på at finde en rimelig balance mellem disse interesser, ikke som påstået at beskytte Fællesskabets egne interesser. Og jeg vil pege på, at den del af bananforbruget i Fællesskabet, som stammer fra EF-landenes egne territorier, har været faldende gennem årene og ikke forudses at ville stige som følge af bananforliget.

Som formandsland arvede Danmark en forpligtelse til at gennemføre det politiske forlig, som blev indgået i december 1992, og af hensyn til Rådets arbejde i fremtiden måtte vi fra dansk side tage denne opgave alvorligt. Jeg kan med rette sige, at vi har mødt anerkendelse hos vore EF-partnere for denne holdning.

Sagen om importkvoter fra statshandelslande har heller ikke noget med protektionisme at gøre, og lad mig minde om sagens forhistorie. Gennemførelsen af det indre marked betød, at medlemslandene ikke længere kunne opret-

holde de nationale importbegrænsninger over for statshandelslande, som havde været i anvendelse forud for den 1. januar 1993. Kommissionens udspil var så, at næsten alle disse nationale importkvoter skulle afskaffes; man ville altså give handelen fri, og kun for ganske få varer ville man indføre fælles importkvoter på EF-plan for at tage hensyn til visse medlemslandes tungtvejende ønsker om beskyttelse. Man forventede, at denne sag kunne falde på plads inden den 1. januar 1993, og derfor undlod man at forlænge de tidligere bestemmelser, der ville sikre en automatisk videreførelse af nationale importkvoter.

Der sker så det, at Kommissionen kæder sit forslag om afskaffelse af kvoterne sammen med et forslag om ændring af beslutningsproceduren for anvendelse af handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter. Da der ikke kunne opnås enighed og endnu ikke er opnået enighed i Fællesskabet om en ændret beslutningsprocedure, er sagen om ophævelse af kvoter for statshandelslandene – dvs. Kina, Vietnam og Nordkorea – kommet i en teknisk-juridisk klemme, som man endnu ikke har fundet en løsning på. Der er imidlertid ikke lukket af for import fra disse lande, men medlemslandene skal benytte en særlig procedure, hvor man anmoder Kommissionen om tildeling af importkvoter. Danmark har således ligesom flere andre EF-lande fortsat den traditionelle import fra statshandelslandene.

Danmark har som et lille, åbent land med en stor udenrigshandel en afgørende interesse i, at den internationale handel kan afvikles så frit og så gennemsigtigt som muligt. Det er den traditionelle danske handelspolitik, og der er ingen ændring i regeringens vilje til at arbejde aktivt for denne linie. Regeringen ser det som sin vigtigste prioritet på det handelspolitiske område at bidrage til en snarlig og positiv afslutning af Uruguay-runden, fordi et positivt resultat her både vil bidrage til en tiltrængt ajourføring af GATT's regler og bringe eksisterende områder, der har unddraget sig GATT-disciplin, og nye områder – såsom handel med tjenesteydelser – ind under GATT. Den styrkelse af det multilaterale handelssystem, som vil være et resultat af runden, kan modvirke tendenserne til ensidige eller bilaterale tiltag til at regulere samhandelen, og et vigtigt element i den henseende er en styrkelse af det multilate-